

Desiaty deň

Desiata novela

Markíz zo Saluzza na prosbu svojich poddaných, aby sa oženil, ako sa mu zapáči, vezme si za ženu dcéru roľníka a má s ňou dve deti. O nejaký čas jej oznámi, že ich dal zabiť, ba že ho i ona omrzela a že si vezme inú ženu. Povolá svoju dcéru, ako keby to bola jeho nová manželka a svoju ženu vyženie v košeli. Keď zistí, že je trpezlivá, nech sa stane čokoľvek, privedie ju späť do domu. Potom ju má ešte radšej, ukáže jej deti, ktoré medzitým narástli, ctí si ju ako markízu a prikáže, aby ju aj ostatní ctili.

Keď sa skončil kráľov dlhý príbeh, ktorý sa však všetkým, ako sa zdalo, páčil, Dioneo s úsmevom povedal:

— Ten dobrý človek, ktorý si myslel, že v noci zrazí strašidlu vztýčený chvost, nebol by dal ani dva groše za chválu, ktorú ste tu uštedrili messerovi Torellovi. — Potom videl, že je rad na ňom, aby rozprával, a takto začal:

Zdá sa mi, láskavé panie, že dnešný deň bol vyhradený kráľom, sultánom a podobným ľuďom; nechcem preto príliš odbočiť a vyrozprávam vám o istom markízovi nie nejakú veľkú vec, ale dosť nepeknú, hoci sa dobre skončila. Neradím však nikomu, aby ho napodobňoval, pretože bola veľká škoda, že mu z toho vzišlo dobro.

Je to už dávno, čo žil medzi markízmi zo Saluzza ako najstarší z tohto rodu mladík menom Gualtieri. Nemal ženu, ani deti a voľný čas trávil tak, že pestoval sokoly a chodil na lov. Nemyslel na ženbu, ani na deti a mali by ho za to pochváliť ako múdreho muža. Ale to sa nepáčilo jeho vazalom, i prosili ho, aby sa oženil, aby neostal bez dediča a oni bez pána, a sami sa núkali, že mu nájdú nevestu, ktorá bude mať

takého otca a takú matku, aby sa na ňu mohol spoľahnúť a bol s ňou spokojný.

Gualtieri im však odpovedal:

— Priatelia, prečo ma nútíte do niečoho, čo vôbec nechcem urobiť, a neviem, či možno vôbec nájsť takú ženu, ktorá by svojou povahou pristala ku mne. Je veľa žien, ktoré majú celkom inú povahu ako muži, a kto si takú vezme, ten má potom tvrdý život. Nie je rozumné, že mi sľubujete ženu, ktorá by sa mi páčila, a usudzujete podľa povahy otca a matky na jej povahu. Či môžete poznať, aký je otec a aká je matka? Keby ste to všetko vedeli! Ale aj dcéry sú často nepodobné svojim otcom a svojim matkám. Keď ma už chcete dostať do okov, nuž nech som spokojný aj ja. Aby som nenariekal na niekoho iného, keby sa mi to nepodarilo, nuž vyberiem si nevestu sám a uistujem vás, že na vlastnú škodu poznáte, čo to znamená, že som sa oženil proti svojej vôli a na vaše naliehanie.

Jeho ľudia mu odvetili, že so všetkým súhlasia, len aby sa oženil.

Gualtierimu sa už dávno páčila istá chudobná deva z dediny neďaleko zámku, a pretože ju pokladal za krásnu, usúdil, že by s ňou mohol viesť dlhý pekný život. Nehľadel ďalej, ale sa rozhodol, že si vezme túto. Dal zavolať jej otca, veľmi chudobného sedliaka, a dohodol sa s ním, za akých podmienok sa ožení s jeho dcérou. Potom zavolať všetkých poddaných z kraja a takto sa im prihovril:

— Priatelia, chceli ste, aby som sa oženil. Rozhodol som sa na to skôr kvôli vám, ako preto, že by som sa chcel ženit. Sami dobre viete, čo ste mi sľúbili, totiž, že budete spokojní a že si budete vážiť každú paniu, ktorá sa stane mojou ženou. Nadišla chvíľa, keď mám splniť svoj sľub, a chcem, aby ste aj vy dodržali svoj. Našiel som si nevestu, ktorá žije neďaleko odtiaľto. Ožením sa s ňou a privediem si ju o niekoľko dní do svojho domu. Premýšľajte, akú svadbu usporiadame a ako privítate moju ženu, aby som i ja mohol vyhlásiť, že som spokojný s vami.

Chlapi odpovedali, že sa tešia z jeho rozhodnutia a že budú túto ženu pokladať za svoju paniu, nech je to ktokoľvek, a že si ju budú vážiť.

Potom sa pustili do príprav, aby svadba bola veľkolepá, a tak isto si počínal aj Gualtieri. Dal pripraviť veľkú a nádhernú

hostinu, pozval veľa priateľov, príbuzných a bohatých šľachticov a okrem toho kázal pripraviť veľké množstvo nádherných šiat na mieru dievčiny, ktorá sa podobala jeho vyvolenej. Potom dal priniesť pásy a prstene, skrátka všetko, čo má mať každá nevesta.

Keď prišiel deň určený na svadbu, Gualtieri vysadol na koňa podobne ako ostatní pozvaní a potom takto prehovoril:

— Páni, je čas, aby sme šli po nevestu.

S celou spoločnosťou sa vydal na cestu a o chvíľu dorazili k dedine. Prišli k domčeku, kde bývala, a zastihli ju, ako sa vracala od studne, aby sama pozrela na Gualtieriho nevestu.

Len čo ju Gualtieri uvidel, zavolať ju po mene (volala sa Griselda) a opýtal sa jej, kde je otec.

Griselda mu hanblivo odpovedala:

— Doma, milostivý pán!

Gualtieri zišiel z koňa, kázal všetkým, aby ho počkali, vošiel do chalúčky, kde bol Gianucolle, a povedal mu:

— Prišiel som si vziať tvoju dcéru, ale najprv by som sa chcel niečo od nej dozvedieť v tvojej prítomnosti.

A spýtal sa jej, ak sa s ňou ožení, či sa bude usilovať byť mu vo všetkom poslušná, či sa nad ničím nebude pohoršovať, čo on urobí alebo povie, a vypytoval sa jej ešte na veľa vecí. Deva na všetko prisvedčila. Gualtieri ju potom vzal za ruku, vyviedol ju von a v prítomnosti všetkých ju dal vyzliecť donaha, potom kázal priniesť šaty, ktoré dal ušit, rozkázal, aby jej ich obliekli, a dal jej i čelenku. Keď to všetko urobili — a mnohí sa tomu náramne čudovali — povedal:

— Páni, toto je žena, ktorú si chcem vziať, ak sa ona chce vydat za mňa.

Potom sa obrátil k dievčine, ktorá tu stála celá zahanbená, a opýtal sa jej:

— Griselda, chceš sa za mňa vydat?

— Áno, môj pane, — odpovedala.

Na to Gualtieri:

— I ja ťa chcem za ženu. — A v prítomnosti všetkých sa s ňou oženil.

Potom prikázal, aby ju vysadili na koňa, a v nádhernom sprievode si ju odviezol domov.

Tu usporiadali prekrásnu svadbu a slávnosť bola taká, ako keby si bral dcéru francúzskeho kráľa.

Mladá žena ako keby bola s odevom zmenila aj správanie

a mravy. Bola, ako sme už povedali, peknej postavy, všetkým sa páčila a nikto si ani nespomenul, že je dcérou Giannuccola a že je pastierka. Ako keby bola dcérou nejakého šľachtica, tak sa tomu každý čudoval, kto ju poznal. Poslúchala svojho muža, bola samá ochota a šľachtic bol presvedčený, že je najšťastnejší človek na svete. Žena sa správala aj k mužovým poddaným veľmi úctivo, láskavo a nebolo človeka, ktorý by ju nemiloval. Každý jej vzdával úctu, všetci sa modlili za jej blaho a šťastie, hoci predtým tvrdili, že Gualtieri nekonal múdro, keď si ju vzal za ženu. Teraz však o ňom hovorili, že je najmúdrejší človek pod slnkom a že nikto nepozná cnosť, ktorá sa skrývala pod biednymi handrami a dedinskými šatami.

Slovom, Griselda sa čoskoro tak správala vo svojom dome a všade inde, že sa o nej hovorilo pochvalne, a to vyvrátilo všetky predošlé námietky. Čoskoro pani prišla do druhého stavu, po čase dala markízovi dcérku a ten to patrične oslávil.

Ale hneď nato si pomyslel, že by ju mohol vyskúšať zlým zaobchádzaním. Najprv ju dráždil slovami, predstieral, že sa hnevá, tvrdil, že jeho vazalovia nie sú s ňou spokojní, lebo je nízkeho rodu, že mu rodí deti a najväčšmi sa vraj nahnevali, že mu porodila dcéru, a nie syna.

Keď pani počula jeho slová, nezmenila nič na svojej добрote a povedala mu: — Pán môj, urob so mnou, čo chceš, iste ti to bude na česť a na potešenie. Ja budem so všetkým spokojná, lebo viem, že som menej ako oni a že som nebola hodná tej veľkej pocty, ktorou si ma zahrnul.

Odpoveď sa Gualtierimu veľmi zapáčila, lebo zistil, že sa jej duše vôbec nedotkla pýcha, a že česť, ktorú jej on a ostatní preukazovali, ju neurobila namyslenou. Čoskoro jej však naznačil, že jeho poddaní nemôžu strpieť dievčatko, ktoré sa jej narodilo. Povedal svojmu sluhovi, čo zamýšľa, poslal ho za ženou a ten jej s bolestnou tvárou povedal:

— Pani, ak nechcem umrieť, musím urobiť to, čo mi prikázal môj pán. Kázal mi, aby som vzal vašu dcéru a aby som ju . . .

Viac nepovedal. Keď pani počula jeho slová a pozrela mu do tváre, prišlo jej na um, čo povedal jej muž, a z toho vycítila, že má dieťa zabiť. Vzala dcéru z kolísky, bozkala ju, prežehnala a s veľkým smútkom ju podala sluhovi.

— Tu ju máš, — povedala, — urob, ako ti nariadil môj pán. Ale nedopuť, aby dieťa roztrhala divá zver a vtáci, iba ak by ti to bol rozkázal môj pán.

Sluha vzal dievčatko a oznámil Gualtierimu, čo pani povedala.

Ten sa veľmi čudoval jej vytrvalosti, poslal sluhu s dcérou do Bologne k svojim príbuzným s tým, aby ju starostlivo vychovali a naučili dobrému správaniu, ale aby nikomu neprezradili, či je to dcéra.

Stalo sa, že pani znovu otehotnela a porodila chlapca, ktorého Gualtieri mal nadovšetko rád. Nestačilo mu však to, čo urobil, a znova začal prenasledovať svoju ženu; raz jej povedal:

— Pani, odkedy si mi porodila chlapca, nemôžem vydržať so svojimi vazalmi. Repcú, lebo vraj dostanú za pána Giannùcollovo vnuka. Bojím sa, ak nechcem, aby ma vyhнали, že budem musieť ešte raz urobiť to, čo som urobil; oženiť sa s inou ženou.

Pani ho veľmi trpezlivo počúvala a odpovedala mu takto:

— Pán môj, myslí len na to, ako by si sám bol spokojný, a urob, čo ti je po vôli. Nemysli na mňa, lebo ja sa podrobím tomu, čo ty chceš.

O pár dní urobil Gualtieri so synom to isté, čo s dcérou; poslal sluhu za paňou, aby jej naznačil, že ho zabije. Potom ho poslal do Bologne tak ako predtým dcéru.

Pani sa tvárila tak isto, nepovedala iné, iba že je so všetkým spokojná. Gualtieri sa veľmi čudoval a už bol presvedčený, že by to neurobila nijaká žena, a keby nebol videl, že deti má veľmi rada, bol by si myslel, že to robí z ľahostajnosti. Gualtieriho poddaní sa nazdali, že dal svoje deti zavraždiť, veľmi ho hrešili, pokladali ho za ukrutníka a svoju paniu si veľmi vážili. Tá nič nehovorila, iba to, že sa jej páči všetko, čo sa páči jej mužovi, tomu, ktorý deti splodil.

Prešlo pár rokov a Gualtieri sa rozhodol, že urobí poslednú skúšku. Chcel sa presvedčiť o úplnej poslušnosti svojej ženy. Vyhlásil pred ľuďmi, že si nemôže nechať túto ženu ako manželku, uznáva, že zle konal, keď si ju vzal, a že už vyjednáva s pápežom, aby mu dovolil oženiť sa s inou. Dvorania ho za to hrešili, on im však povedal, že sa to musí stať.

Pani to počula a nesmierne sa zarmútila, lebo vedela, že sa vráti do otcovho domu, zasa bude pást ovce, ako to robila predtým, a na jej miesto príde iná žena. Vydržala však aj tento úder.

Po čase si dal Gualtieri priniesť falšované listiny z Ríma a predložil ich svojim poddaným ako doklad, že mu pápež

dovoľuje opustiť Griseldu a vziať si inú ženu. Dal si ju predvolať a v prítomnosti mnohých ľudí jej povedal:

— Pani, pápež mi povolil vziať si inú ženu a opustiť ňu. Moji predkovia boli šľachtici a páni týchto krajín, tvoji predkovia boli vždy sedliaci; preto sa musíš vrátiť k otcovi s tým venom, ktoré si mi priniesla. Ja si privediem inú, už som si aj našiel, a tá mi bude po vôli.

Pani s veľkou námahou a sebazaprením zadržala slzy a odvetila: — Pán môj, vždy som uznávala, že môj pôvod nepristane k tvojmu šľachtictvu, a to, čím som sa u vás stala, pokladala som za boží dar, ktorého sa mi dostalo, ale nie navždy, iba dočasne. Prijmite teda tento dar. Tu je prsteň, ktorý nás spojil, vezmite si ho. Mám si vziať aj veno, ktoré som si priniesla. Nemusíte mi ho vracaf, lebo sa dobre pamätám, že ste ma dostali nahú. Ak si myslíte, že je čestné, aby toto telo, ktoré nosilo vaše deti, videli ostatní, odídeme nahá. Prosím vás však, aby ste mi dovolili vziať si ako náhradu za panenstvo, ktoré som vám dala, aspoň jednu košeľu.

Gualtierimu neboló všetko jedno, ale sa tváril, že sa ho to netýka, a odpovedal jej:

— Dobre, odnes si jednu košeľu.

Všetci ju prosili, aby jej daroval aspoň jednu šaty, aby tá, čo mu bola trinásť či viac rokov ženou, neodchádzala z jeho domu v takej hanbe. Ale ich prosby boli márne. Pani odišla bosá v jednej košeli a všetci, ktorí ju videli, plakali nad ňou.

Giannùcollo, ktorý nikdy nechcel uveriť, že si Gualtieri naozaj vzal jeho dcéru za ženu, čakal každý deň, že sa to stane. Preto schoval roztrhané šaty, ktoré si vyzliekla, keď si ju Gualtieri bral. Dcéra si ich znova obliekla, robila drobné práce v otcovom dome ako predtým a trpezlivo znášala zlý osud.

Gualtieri potom oznámil, že si vybral za ženu jednu z dcér grófa z Pagana. Prikázal, aby robili prípravy na svadbu, a poslal po Griseldu, aby sa hneď k nemu ustanovila.

— Chceme si priviesť druhú ženu a chceme ju okázalo privítať v svojom dome. Vieš, že nemám v dome ženu, ktorá by vedela pripraviť izby tak, ako sa patrí na takú slávnosť. Ty sa v tých veciach vyznáš, daj všetko do poriadku, pozvi panie, ktoré chceš, a prijmi ich, ako keby si ty bola paňou. Po svadbe sa zasa môžeš vrátiť domov.

Tieto slová pichali Griseldu ako nôž; pretože ešte vždy cítila lásku k nemu, povedala:

— Pán môj, urobím všetko, ako rozkážeš.

A tak ako bola odetá v handrách, začala upratovať v dome, z ktorého predtým odišla len v košeli, čistila izby, pripravila závesy, ako keby tu bola skromnou slúžkou.

Všetko zariadila ako sa patrí a potom pozvala v mene Gualtieriho všetky panie z kraja na slávnostnú hostinu.

Keď prišiel deň svadby, hoci bola v chudobných šatách, prijala panie, ktoré prišli, a ešte sa aj pritom usmievala.

Gualtieri dával starostlivo vychovávať svoje deti v rodine príbuznej, ktorá bola vydatá v rodine grófov z Pagana. Keď mala dcéra dvanásť rokov, bola nevidane krásna. Chlapec už mal šesť rokov a vtedy poslal Gualtieri poslov k príbuznému, aby prišiel k nemu s deťmi a s celou spoločnosťou a aby tvrdil, že dievča privádza Gualtierimu za druhú ženu. Šľachtic zariadil všetko tak, ako si markíz želal, vydal sa na cestu a o niekoľko dní prišiel do Saluzza. Tu už bolo veľa ľudí a šľachticov, ktorí očakávali Gualtieriho novú nevestu.

Mladá deva vošla do siene, kde boli zhromaždení svadobní hostia, a Griselda jej šla v ústrety v chudobných šatách.

— Vítam ťa, moja pani, — pozdravila ju s úsmevom.

Panie prosili Gualtieriho, aby dal odvieť Griseldu do niektorej komnaty a dal jej nejaké rúcho, aby sa nemusela ukazovať v handrách. Ale všetko nadarmo.

Potom sa hostia usadili a sluhovia začali nosiť na stôl. Všetci pozerali na mladučkú devu a každý vyhlasoval, že Gualtieri dobre menil. Aj Griselda chválila devu i jej brata.

Gualtieri konečne uznal, že dostatočne vyskúšal svoju ženu, a keď sa presvedčil, že ani to ju nezmenilo a že všetko podstupuje len z lásky k nemu, rozhodol sa, že ju konečne zbaví bolesti, ktorá sa skrývala za statočnou tvárou. Dal ju zavolať a v prítomnosti všetkých jej povedal:

— Čo súdiš o našej neveste?

— Pán môj, — odpovedala Griselda, — je veľmi krásna, a ak je taká múdra ako krásna, nepochybujem, že budete najšťastnejší šľachtic pod slnkom. Prosím vás však, aby ste ju nepodrobili takej skúške ako mňa. Myslím, že by to nevydržala, lebo je veľmi mladá a od detstva bola vychovávaná v jemnosti, kým ja som žila v núdzi a lopote.

Keď Gualtieri videl, že Griselda uverila, že deva je jeho nevesta, a predsa o nej hovorí po dobrom, sadol si vedľa nej a povedal:

— Griselda, nadišla chvíľa, aby si okúsila ovocie svojej trpezlivosti a aby tí, ktorí ma pokladali za nespravodlivého a ukrutného, poznali, že všetko, čo som urobil, bolo cieľavedomé. Chcel som ťa naučiť, akou ženou mu máš byť, a ostatných, aby si vedeli získať ženu na celý život. Keď som sa ženil, neveril som ti, a preto som ťa trápil a týral, aby som sa o tebe presvedčil. No ani raz si neodporovala môjmu želaniu. Som presvedčený, že som dosiahol uspokojenie, po ktorom som túžil, a vrátim ti naraz to, čo som ti na dlhé roky vzal, a zahojím rany, čo som ti spôsobil. Vezmi si teda tú, ktorú pokladáš za svoju nevestu, a tohto chlapca, jej brata, lebo sú to tvoje a moje deti. Mysleli ste si, že som ich dal skántriť. Lenže ja som tvoj muž, milujem ťa nadovšetko a môžem sa popýšiť, že nikto na svete nemá lepšiu ženu odo mňa.

Potom ju objal, božkal a kráčali spolu k miestu, kde sedela ich dcéra a syn. Tí počúvali, čo sa to tu robí. Panie vstali od stola, odvedli Griseldu do komnaty, blahoželali jej, obliekli ju do nádherného rúcha a odvedli naspäť do siene.

Tu sa pani tešila a radovala so svojimi deťmi, každý sa nemiernie radoval z toho, čo sa stalo, a zabávali sa takto niekoľko dní. Gualtieriho vyhlásili za veľmi múdreho, ale mu vyčítali, že priveľmi skúšal svoju ženu, a ju vyhlásili za najmúdrejšiu ženu na svete.

Gróf z Pagana sa vrátil domov a Gualtieri povýšil Giannúcolla na šľachtica, takže prežil starobu vo veľkom šťastí. Veď vydal svoju dcéru do bohatého rodu a potom si ju ctil a vážil dlhý čas.

Nuž, môže niekto tvrdiť, že aj do chudobných chalúp nevojde niekedy z neba duch boží, práve tak ako do palácov, z ktorých niektorí by veľa rás mohli skôr strážiť brány ako vládnuť nad ľuďom? Kto by vedel lepšie znášať potupu, trápenie a neslýchané skúšky ako Griselda? A mohli by sme jej zazlievať, keby si bola svojím telom zarobila aspoň na pekné šaty, keď ju muž vyhnal len v košeli?

Len čo Dioneo dokončil, panie sa začali rozprávať o tomto príbehu. Jedna hovorila tak, druhá ináč, jedna veci hanila, druhá zasa chválila. Kráľ pozrel na oblohu, a pretože sa slnko chýlilo k západu, povedal:

Krásne panie, nazdávam sa, že múdrosť smrteľníkov neznamená mať na pamäti len veci minulé alebo poznať veci

prítomné, ale spočíva aj v tom, že poznajúc veci minulé a prítomné, ľudia vedia predvídať veci budúce a túto múdrosť si treba neobyčajne ceniť. Viete, že zajtra budú dva týždne, čo sme vyrazili z mesta Florencie, aby sme sa tu pobavili a zachránili si život. Prišli sme sem len na tak dlho, kým neprejde smútok, trápenie, choroby v našom meste od tých čias, čo vypukla morová nákaza. Myslím, že sme nič nečestného neurobili. Čo aj sme si tu rozprávali veselé, ba niekedy dráždivé a zmyselné príbehy, čo aj sme tu dobre jedli a pili, podľa mojej mienky nestalo sa tu nič, čo by si bolo zaslúžilo trest, hoci by podobné rozprávanie mohlo slabšie mysle viesť k veciam menej počestným. Celý čas sme tu žili čestne, svorne a bratsky, a to je na úžitok a na česť aj vám. Aby sa pri tomto našom dlhom pobyte nevyskytlo nič, čo by nás potom mrzelo, a aby nás nikto nemohol ohovoriť, že sme sa tu dlho zdržiavali, myslím, ak nemáte nič proti tomu, že by bolo vhodné vrátiť sa tu, odkiaľ sme prišli, lebo už každý vykonával úrad, ktorý je práve na mne. Naša spoločnosť je široko-ďaleko známa a mohlo by sa stať, že by sa veľmi rozmnožila, a to by nás pripravilo o radosť. Ak schválite môj návrh, budem kráľom až do nášho odchodu čiže do zajtra, ak sa rozhodnete ináč, vyberiem niekoho a budeme ho korunovať.

Panie a mládenci dlho o tom uvažovali, ale nakoniec usúdili, že kráľova rada je dobrá a užitočná a že teda urobia tak, ako radil. Kráľ dal zavolať správcu, pohováral sa s ním, čo treba zariadiť na zajtrajší deň, a prepustil spoločnosť až do večera.

Panie a mládenci vstali, ako bolo ich obyčajou, a každý sa šiel zabávať po svojom.

Keď prišla hodina večere, všetci si radostne zasadli za stôl a po večeri spievali, hrali a tancovali. Lauretta bola prvá v tanci a Fiammetta na príkaz kráľa začala veľmi pekne spievať:

Keby láska k nám prišla bez žiarlenia,
nepoznám žiadnu paniu,
ktorá by bola viac ako ja natešená.
Keď milenec je mladý
a hýri bujnou
či v cnostiach je jeho cena,
keď meča si hľadí,
mrav spojí s milosťou,
ja taká som ver' žena,

že som tým okúzlená
a hneď som plná chcení,
veď srdce moje si ho cení.

Keď ale iné panie vidím,
ktoré tiež vládnu múdrosťou,
tu strach mnou lomcuje,
a keď len pomyslím,
že iná pani horí tou istou túžbou,
hneď po mojom kľude je.
Všetko ma zarmucuje,
som samý vzdych a chvenie,
a láska premení sa na utrpenie.

Ach, kiež by som verila mu len,
ako si vážim jeho,
nebola by som iste žiarlivá.
Ale keď vidím všade toľko žien,
bojím sa o miláčka svojho.
Len čo sa niektorá z nich poďíva,
mnou divný strach zachvieva,
už vidím v ich očiach prianie
a radšej chcem zomrieť, ako sa to stane.

Preto vás každú prosím tisíckrát,
aby na moju lásku brala ohľad.
A takú potupu mi nerobila.
Keby mi milého mal zobrat
hoci len jediný jej pohľad,
zle by potom pochodila
tá, čo sa mi ho odvážila
ukradnúť. Pomstila by som sa tej žene
a ťažko by pykala za svoje previnenie.

Len čo dokončila svoju pieseň, Dioneo, ktorý sedel Fiammette po boku, s úsmevom poznamenal:

— Preukázali by ste paniam veľkú láskavosť, keby ste im vyzradili, o ktorého muža vám ide, aby vám ho niektorá neprebrala, čo by vás nahnevalo.

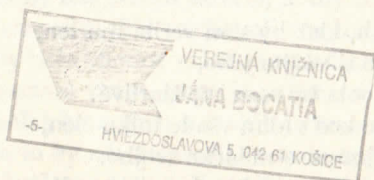
Potom prišli spievať aj ostatní a keď nadišla polnoc, šli si oddýchnuť.

Na druhý deň včasráno vstali, a pretože správca odoslal všetky veci, vrátili sa pod vedením pozorného kráľa do Florencie.

Tu traja mládenci opustili sedem diev v kostole Santa Maria Novella, odkiaľ vtedy vyrazili, a keď sa s nimi rozlúčili, každý šiel za svojou zábavou. Panie sa vrátili domov, len čo si mysleli, že nadišiel vhodný čas.

Končí sa desiaty a posledný deň.

Autorov záver

Najšľachetnejšie devy, podujal som sa na dlhú a namáhavú prácu pre vaše potešenie a verím, že to, na čo som sa zaviazal na začiatku tejto práce, dokončil som len s Božou milosťou, ktorej sa mi dostalo vďaka vašim modlitbám, aspoň tak sa nazdávam, a nie za moje zásluhy. Preto musím najprv ďakovať Bohu a potom vám, kým nedožičím odpočinku unavenej ruke a neodložím pero. Prv ako to však urobím, chcem nakrátko odpovedať na niektoré drobnosti, ktoré sa vynárajú ako nevyslovené otázky a ktoré by niekto z vás, alebo aj iný mohol namietat, hoci sa nazdávam, že tieto príbehy by nemali mať nijaké osobitné výsady (ako som aj na začiatku štvrtého